

Justitsministeren (Bülou): Jeg maa jo bringe alle Ordførerne for de forskellige Partier en Tak, en ubetinget Tak for den Velvillie, med hvilken de have udtalt sig angaaende det foreliggende Forslag. Der er jo fra alle Partiernes Side gennem deres Ordfører blevet udtalt Tilslutning til Lovforslaget, og det egentlig paa alle Punkter. Det blev erkendt, at der var en Trang til et Opdagelsespoliti udenfor København, og derom kan der jo heller ikke disputeres. Det blev ogsaa erkendt, at Tidspunktet nu er inde, nu maatte den paagældende Trang afhjælpes. Ingen kan mærke det bedre end jeg i den Stilling, jeg beklæder. Thi det er jo ganske utroligt, at naar der sker en Ting som det, der skete i forrige Uge i Dronninglund Herred, har Justitsministeren ikke en eneste Politibetjent at sende derop. Det er dog ikke helt rigtigt, hvad det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Johnsen) udtalte, at der ikke blev givet Assistance. Saa snart der kom Anmodning fra Dronninglunds Herredsfoged om Assistance, skaffede jeg den, men rigtignok med Besvær. Da Mordet ved Nyborg skete, laante jeg en Politibetjent i København. Der vidste jeg, at det nu ikke kunde nytte noget at henvende sig, thi Politikræfterne i København ere fuldt beslaglagte. Da Anmodningen kom fra Dronninglund, maatte jeg se at skaffe Politi fra Provinsen og fik en Politibetjent udlaaet af Politimesteren i Aalborg. Han kom derop samme Dag, som Anmodningen kom til Justitsministeriet. Men det er dog sørgeligt, at man skal gaa Tigtergang og bede om at faa en Politibetjent; at der ikke under Justitsministeriet findes en eneste Betjent, er dog lidt af en Parodi. Havde dette Lovforslag været traadt i Kraft, vilde jeg i et Tilfælde som dette have kunnet dirigere de Opdagelsesbetjente, der vilde findes i Thisted, Hjørring og Aalborg Amter, sammen i Dronninglund Herred, og ved Eftersyn paa Landevejene trindt omkring havde de vel nok fundet den Mand, der havde begaaet Mordet, og som mistænktes for at være en omvandrende Vagabond. Det var paa denne Maade, jeg netop havde tænkt mig, at Politiet skulde anvendes.

Jeg kan benytte Lejligheden til nærmere at forklare den Organisation, der er bestemt i Forslaget. Justitsministeren bestemmer, i hvor mange Afdelinger de nævnte Betjente skulle organiseres, samt anviser de enkelte Afdelinger og Betjente deres Stationer. Det er netop Justitsministeriets Tanke at have, hvad der kaldes et

flyvende Politi. Et saadant skal ikke altid fare rundt, men have sine faste Stationer. Der har været forskellige Tanker fremme. Der har saaledes været den Tanke fremme, at man skulde have hele Korpset samlet i København. Men det fandt jeg uheldigt. Det gælder om, at et saadant Korps kender Befolkningen, kender ikke alene Stederne, men ogsaa de Mennesker, mellem hvilke de skulle arbejde. Derfor gik jeg til dette, at de skulde have fast Station og skulde fordeles ude i Landet for at lære Befolkningen og Landet at kende. Men naar der sker et eller andet, det være sig Ildebrande eller Mord eller lignende, eller en Egn bliver særlig hærget af Ildebrande o. s. v., saa var det Meningen, at man fra Centraladministrationen skulde kunne dirigere Politibetjentene til det paagældende Sted. Tanken har altsaa været og er den samme, som er bleven udtalt fra flere Sider i dette høje Ting, netop at gøre dette Politi i en vis Forstand til et flyvende Korps, men bosat ude blandt Befolkningen for at lære denne at kende.

Naar Politiet er blevet underlagt Amtmændene, da betyder dette jo ikke, at det ikke skal gøre Tjeneste i Købstæderne, det skal det selvfølgelig ogsaa. Men Amtmændene ere jo den øverste Politimyndighed ogsaa for Købstæderne indenfor hvert Amt, og derfor er det det naturligste at lægge Politiet ind under dem, saaledes at de nærmere kunne disponere over det, som Behovet er i de enkelte Retskredse.

Om selve Princippet: at tilvejebringe et Opdagelsespoliti har der i Virkeligheden ikke været nogen Tvivl i dette Ting. Med Hensyn til Antallet af Betjente er der naturligvis blevet rejst nogen Tvivl om, hvorvidt det her foreslaaede Antal er tilstrækkeligt eller ikke. Det vil jo Tiden vise, men i hvert Fald bryder jeg mig som Justitsminister ikke om i Øjeblikket at faa Korpset forøget. Det er noget nyt, der her skal prøves, og derfor vil jeg have, at Livet og Praksis skulle vise, hvor mange der tiltrænges. Derfor har jeg foreslaaet det Antal, som findes i Lovforslaget, og saa kunne vi efterhaanden forøge det, hvis det er nødvendigt. Og for ikke hver Gang at skulle komme med en speciel Lov har jeg foreslaaet, at det skal kunne ske paa Finansloven, hvor det saa let lader sig gøre. Jeg troede, at jeg i saa Henseende var i Overensstemmelse med det høje Ting paa Grund af de Udtalelser, der findes i Landstingets Forhandlinger forrige Aar, Sp. 1250. Saa vidt jeg har forstaaet det, var det netop